

Poučná milost prezidenta Zemana

Žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní. Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni!
(Ef 2,3–5)

Poučnou milost udělil prezident Miloš Zeman pravomocně odsouzenému šéfovi Lesní správy Lány Miloši Balákovi, který byl odsouzen ke třem letům vězení a dvousetmilionové pokutě za ovlivňování veřejné zakázky v Lánské oboře. O jeho vině nepochyboval okresní soud ani soud odvolací, ale podle prezidenta zřejmě nebyla pro Balákovo odsouzení rozhodná povaha činu, ale to, kde pracuje. Jinými slovy, prezident usoudil, že byl Balák potrestán za to, že pracuje pro něho, a nikoli za podvody, proto se rozhodl jej omilostnit. Spasil ho milostí, ale nějak nám to neseďí, i když držíme reformační tezi o spásě pouhou milostí.

Prezidentská milost je poučná už v tom, že odhaluje, v jakém žijeme světě, totiž ve světě převrácených hodnot, dobro se nazývá zlem a zlo dobrem. Není to ovšem novinka dnešních dnů, dobře to znal už před staletími Komenský, když latinsky popsal marasmus své doby: Pro vitio virtus crimina nunc patitur, což znamená: Místo hříchu je teď obviňována ctnost. Třebaže prezidentská kancelář nijak obšírně nekomento-

vala udělení milosti Balákovi, je evidentní, že podle vidění Zemana není obviněn pachatel, ale soud, dokonce dva soudy, které podle prezidenta nejednaly správně. Balák byl tedy spasen milostí a prezident tím zpochybnil rozhodnutí soudu i vinu odsouzeného.

Zatím poslední milost udělená prezidentem je ovšem poučná nejen pro nás křesťany v tom, srovnáme-li ji totiž s institutem milosti Boží. Zásadní roli v ní hraje oběť. Je po Velikonocích, takže máme ještě stále v paměti slova o Božím beránku, který snímá hříchy světa. Bůh neuděluje milost podpisem žádosti, ale na základě toho, že někdo jiný vzal vinu i trest na sebe. V chrámě byl obětnímu zvířeti podříznut krk a jeho krev, rozumějme jeho život, vyelit na oltář. Na kříži tekla krev Božího Syna, kam byly přibity hříchy všech lidí, moje, vaše i ředitele Lesní správy Lány. Prezident ho sice spasil udělením své milosti, jeho vinu však na sebe nevzal, život za něj nepoložil, natožpak jeho dcera, o proroku Ovčáčkovi ani nemluvě...

Nesmírně poučnou milost obdržel Miloš Balák od Miloše Zemana, v něčem se totiž přece jen maličko podobá té, kterou hříšník přijímá od Boha. Byla udělena na základě vztahu, který k němu prezident má, a jeho zájmu pomoci bližnímu. Chtělo se mi napsat z lásky, ale to jsem si nedovolil, neboť ve skutečnosti nevím, jestli ho Zeman má rád, anebo zda náhodou hradní kancléř Vratislav Mynář nedrží prezidenta pod krkem. Nicméně tak jako tak byl v každém případě Balák spasen milostí, protože měl někoho nahoře, kdo se mu rozhodl pomoci a zachránit ho před trestem, třebaže hanba hříchu tím z něho sňata nebyla.

Milost daná Balákovi nás proto nakonec vede více ke Kristu než k Zemanovi. S apoštolem Pavlem nemáme zapotřebí ukazovat na pokleslý mravní charakter druhých, ani na hradního úředníka. Jsme si vědomi, že jako on, i my jsme žili sklonům svého těla a dali se vést svými sobeckými zájmy. I nám je jasné, že jsme nutně propadli Božímu soudu, ale nad to víme, že Bůh, bohatý ve svém milosrdenství a z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jsme spaseni! Balák sice byl spasen prezidentskou milostí, my však Boží pro oběť Krista na kříži. Ale abychom se nepovyšovali a nezpyšněli, určitě je dobré si uvědomit, že Ježíš umíral i pro Zemana a jeho podřízené, neboť jsou stejně propadlí Božímu soudu, jako jsme byli my.

Skutečně poučnou milost udělil prezident Zeman pravomocně odsouzenému šéfovi Lesní správy Lány Miloši Balákovi. A třebaže se zdá, že v tomto případě justice i právo nakonec prohrály, leccos dobrého z této kauzy můžeme pro sebe vytěžít. Někdejší světová jednička v tenise Ashleigh Barthyová po jedné z mála porážek pověděla: „Beru to tak, že buď vyhraje, nebo se poučíte.“ My se můžeme poučit, že milost není dána z protekce jen několika málo vybraným jedincům, kteří mají k Bohu blízko, ale všem. Dále že milost nijak nezpochybňuje naši vinu ani odsouzení, ale že převyšuje každý hřích. Především pak, že je udělena skutečně z lásky, o níž nemusíme vůbec pochybovat, stačí jen poprosit. A úplně na konec, třeba se poučíme i v příštích volbách prezidenta, který má pravomoc udělovat milosti.

Bronislav Matulík

My way

Libby Auyer se představuje anglicky i česky

I am the youngest of three, born to a family who love Jesus and strive to live in a way to serve and honor Him. I grew up with my family very much involved in church events. My parents lead the youth group, my dad was a deacon, for a time my mom was the Children's ministry director, our family regularly served welcoming people on Sunday mornings. My siblings and I were in the kids choir, and later on the praise team, we attended youth group, and much more.

At home I had my parents teaching me about the good news in the Bible. We sang and prayed together everyday. My family has faults, but my parents worked to have us know the joy of the Lord at a young age. Because of this, there is little time in my memory when I did not know Jesus. I have wanted Him to be a part of my life since I was a little kid. When I was four years old, I asked Him to be a part of my life. As much as a child could understand, I was invested in Him being the Lord of my life. This was the foundation for my faith.

There have been seasons in my life when I have been closer to God, and others when I have not. After a change in leadership at the church I grew up in, my family was asked to leave. I was very angry at God and it has taken me years to process through the pain I felt.

But this pain opened the door for something beautiful. It inspired my dad to open our home and lead a small group for me and my friends and whomever I invited. We had a mix of people of various denominations and backgrounds. We studied books of the Bible, C.S. Lewis' books, world religions, and what we thought was essential to being a Christian. It was a very formative time in my faith.

As my family became established in a different church, I was given the opportunity to sing in worship more than I had before. Ever since I was a child I have loved to sing, but it was in my teen years that I learned how God has designed me to worship Him with my voice. I discovered I feel closest to God when I am singing.

Have you ever thought about when you feel closest to God? I'd love to meet and talk with you about it.

Jsem nejmladší ze tří sourozenců, narodila jsem se do rodiny, která milovala Ježíše a snažila se mu vždycky sloužit a ctít Ho. Vyrůstala jsem zkrátka v rodině, která byla hodně zapojená

do církevního dění. Moji rodiče vedli skupinu mládeže, můj táta byl diákon, máma byla nějakou dobu ředitelkou dětské služby, naše rodina pravidelně v neděli ráno sloužila při vítání lidí. Mí sourozenci a já jsme byli v dětském sboru a později v chválicí skupince, chodili jsme do mládeže a měli spoustu dalších aktivit.

Doma mě rodiče učili o dobré zprávě v Bibli. Každý den jsme spolu zpívali a modlili se. Moje rodina má chyby, ale moji rodiče pracovali na tom, abychom poznali radost z Pána již v mladém věku. Z toho důvodu je v mé paměti jen málo vzpomínek na dobu, když jsem neznala Pána Ježíše. Už od malička jsem chtěla, aby byl součástí mého života. Když mi byly čtyři roky, požádala jsem Ho, aby byl součástí mého života. Nakolik to dítě dokázalo pochopit, stála jsem o to, aby byl Pánem mého života. To byl základ mé víry.

V mém životě byla období, kdy jsem byl Bohu blíže, a jiná, kdy ne. Po změně ve vedení sboru, ve kterém jsem vyrůstala, byla moje rodina požádána, aby odešla. Byla jsem na Boha velmi našťvaná a trvalo mi roky, než jsem se vyrovnala s bolestí, kterou jsem cítila.

Ale tato bolest otevřela dveře něčemu krásnému. Inspirovala mého otce, aby otevřel náš domov a vedl malou skupinu pro mě a mé přátele a kohokoli, koho jsem pozvala. Měli jsme mix lidí různých denominací a původu. Studovali jsme knihy Bible, knihy C. S. Lewise, světová náboženství a to, co jsme považovali za nezbytné, abychom byli křesťany. Bylo to pro mou víru velmi formativní období.

Když se moje rodina usadila v jiné církvi, dostala jsem příležitost zpívat na bohoslužbách víc než dřív. Už od dětství jsem ráda zpívala, ale v dospívání jsem objevila, že mě Bůh stvořil, abych Ho uctívala svým hlasem. Zjistila jsem, že se cítím nejbližší Bohu, když zpívám.

Přemýšleli jste někdy o tom, kdy se cítíte nejbližší Bohu? Ráda bych se s vámi setkala a povídala si o tom.

Libby Auyer

Květná neděle – DPS Šlejnická

Velikonoce 2022

Začaly Květnou nedělí a končily na Velikonoční pondělí výletem

Letošní Květná neděle byla pro kralupskou církev výjimečná z několika důvodů. Za prvé jsme chtěli vyzvat všechny křesťany z Kralup a okolí ke společným přímluvám a chvalám. Pro zajímavost: v neděli se schází v celém městě jen pár desítek křesťanů a zájem pořád upadá. Za druhé jsme chtěli nabídnout příležitost se seznámit, prohloubit vztahy, sdílet se a povzbudit sebe navzájem jak k víře, tak k dílu, možná i společnému. Za třetí byl připraven velmi kvalitní duchovní program, o který se nám postarala úžasná kapela SouZnění, která zahrála zcela ochotně a nezištně bez nároku na honorář.

Jak hodnotím výsledek? Večer chval a modliteb byl velikým povzbuzením pro ty, co přišli. SouZnění hraje nádherně! Modlili jsme jak za město, tak za konflikt na Ukrajině. Modlili jsme se za církve, za hledající, za děti i rodiny, za co bylo třeba... Mrzela mě ovšem reakce ostatních církví. Ačkoliv pozvané byly, příležitost byla, reakce? Žádná! Jak si tohle máme vysvětlit?

Radek Novotný

Květnou neděli jsme si ovšem prožili také v našich sborech a zvláště ještě v DPS Šlejnická, kam zavítal náš pěvecký sboreček. Bylo to moc milé a krásné setkání s obyvateli domu v Dejvicích. Sdíleli jsme radost z toho, že po dlouhé kovidové přestávce jsme mohli radostně i vážně zvěstovat v písních evangelium o Spasiteli.

Na Velký pátek byla po dlouhé kovidové době, tedy od roku 2019, v Soukenické opět úplně plná modlitebna. Tradiční velkopáteční celopražská bohoslužba vzbudila zájem mnoha členů a přátel sborů naší církve nejen z Prahy, o čemž svědčí i vysoká návštěvnost online přenosu. Kázal David Novák, předseda RCB a skvěle hrála zcela

Květná neděle – Kralupy

nová kapela Prague Collection Band (PS Band) z pražských sborů: Lucie Soljaková (Vinohrady), Marek Hutr (Třináctka), Petr Jányš (Žižkov), Jakub Černý (Šeberov) a Josh Krato (Jižní Město).

Večer sice tak plný sál nebyl, ale zato jsme slavili večeri Páně s bratřími a sestrami ze sousedního sboru ČCE u Klimenta. Kázal velmi povzbudivě farář David Balcar podle Izajáše 53 o osvobodivém pokoji a uzdravení Ježíšovými jizvami. Zpíval náš pěvecký sbor za doprovodu varhaníka Ondřeje Scholtze a flétnistek Terezy Indrákové a naší Garbriely Raisingerové.

V neděli, v den vzkříšení, jsme nejprve přivítali Krista u Kyvadla. Napůl jsme se sešli s křesťany z Ukrajinského sboru baptistů a napůl od nás. Četli jsme z evangelia a zpívali česky i rusky o vzkříšení.

Po společné snídani jsme se radovali s dětmi i dospělými ze vzkříšení mrtvých. Na trumpetu ohlásil Ježíšovo vítězství nad smrti trumpetista Richard Hora a na varhany či klavír nás doprovázel Slávek Ščyhol. Nadšení jsme byli nejen z dixielandu při zpěvu písničky „Divné to věci dnes“, ale také z toho, že nám přichozím na setkání s Kristem Ježíš nevyčítá neúplnou docházku ani sestavu, nevyčítá pochybnosti ani zaraženost, ale pověřuje nás jít ke všem lidem s evangeliem o vzkříšení.

Bronislav Matulík

Výlet na Velikonoční pondělí byl příjemným završením velikonočního týdne. Organizovali ho Peki a Anička Němečkoví a zázemí pro načerpání sil po vycházce nám poskytli rodiče Aničky ve svém domě v Trhovém Štěpánově. Byla to příjemná procházka pěkným malým městečkem a okolní přírodou. Dozvěděli jsme se také něco o historii Trhového Štěpánova. Bylo to moc příjemné sejití s lidmi, se kterými se s manželkou tak často nevidáme a prostor byl i pro popovídání. Na závěr výletu jsme se mohli občerstvit luxusním masíčkem připraveným na grilu. Pro mne to bylo příjemné odpočínutí po náročném týdnu, ale protože takové akce většinou organizuji, vím, kolik je za tím práce.

Díky Peki a Aničko za Vaši péči o nás výletníky a děkujeme také za laskavé přijetí v domě rodičů.

Tomáš Trávníček

Velikonoční týden v Neveklově

Letošní Velikonoce byly opravdu bohaté a požehnané. Po dvouleté odmlce jsme mohli opět slavit Sederovou večeří a na Velký pátek pozvat i naše hosty z Ukrajiny, které jsme ubytovali na faře v podkrovním bytě. Jsou to rodiče a šest dětí.

V týdnu před Velikonocemi proběhly programy pro děti ze Základní školy a z Mateřských škol. Pozvali jsme první až třetí třídy; celou Mateřskou školku (5 tříd) a školku Dešťovku. Oslovili jsme asi 130 dětí ze ZŠ a podobný počet také ze školek. To ale píše jen pro představu, na množství není dobré hledět. Důležitější je kvalita. Myslím, že děláme opravdu kvalitní programy. Svědčí o tom zájem školy i školky, spokojenost učitelů a nadšení dětí. Programy děláme pro jednotlivé třídy. To je vynikající, protože práce s menšími skupinami dětí je účinnější. Třídy přicházejí k nám do naší neveklovské modlitebny, což považuji za Boží zázrak. Bůh dělá velké věci. Důsledkem práce v malých skupinách je i to, že si nás děti již pamatují. Paní učitelky říkají, že jsou děti k nám natěšené. A některé paní učitelky mi říkaly, že se těší na další program.

Musím také pochválit náš tým. Jsme tři – já, Marie Kozáková a Miroslav Pospíchal starší. Program tvoří pásmo vyučování, vyprávění a písní. Děti zapojujeme do písní zpěvem i pohybem. To má na starosti Marie. Mirek dětem vyprávěl něco, ze svého dětství a já jsem dětem přiblížil velikonoční příběh. Marie má úžasné nadání pro práci s dětmi a také vzdělání. To je vidět na dětech, jak se zapojují. Nejvíce mne ale ohromuje Mirek Pospíchal. Řekněte mi, kolik lidí si ve svých 90 letech dokáže stoupnout před děti a vyprávět (třikrát za dopoledne). Mirek nemádokáže poutavě vyprávět tak, že děti tiše naslouchají. Jeho vyprávění má jasnou strukturu, používá obrazů ze života, vizuálních pomůcek a na konci má mravní ponaučení. A děti mu naslouchají.

Mě v mém povídání zase velmi pomohlo velikonoční diorama od Michala Hlávky, na kterém jsem mohl vysvětlit co se o Velikonocích stalo. I letos mě děti ohromily tím, že když jsem se jich na konci programu ptal, o čem to moje vyprávění bylo, řekli: „O naději.“ Tím jsem si ověřil, že opravdu dávaly pozor, protože já jsem jim o naději vyprávěl. Milí přátelé, dveře školy a školek jsou v Neveklově otevřené. Je to díky Boží milosti a také jistě i díky Vaším modlitbám. Prosím, modlete se dál, neříkejte si, že v Neveklově to jde dobře a neochabujte proto v modlitbách, neboť ďábel se s tím nesmíří a bude hledat skulinku, kam by zasekl svůj drápek. Neochabujte prosím ani ve svém štedrém dávání, protože vše něco stojí; ale já věřím, že tohle nejsou marně vynaložené finance. Ještě o jedné akci bych se rád zmínil. Velikonoční programy předcházela program s názvem Zpívání pro potěchu duše. Byla to naše blesková reakce na zprávy o tom, že i naše děti trpí tím, že slyší zprávy o válce na Ukrajině. Škola tento program s vděčností přijala. Zde jsem fungoval jen jako organizátor a hlavní program zajišťovala Marie Kozáková, která umí citlivě pracovat s hudbou a dětskými emocemi. Již tenkrát tam byl malý chlapec z Ukrajiny (asi osmiletý). Byl smutný. Ale když jsme ho viděli na Velikonočním programu po třech týdnech, byl již takový radostný a pěkně se zapojoval do programu. Máme v Neveklově vynikající školu a rádi ji budeme podporovat dále – programy i modlitbami.

Tomáš Trávníček

Od Velikonoc k Letnicím

Následování Ježíše

Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života. (Jan 8,12)

24. 4. 2022

Pozvání na cestu za Ježíšem

Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“ (J 1,43)

1. 5. 2022

Radost z následování Ježíše

Pak Ježíš vyšel a spatřil celníka jménem Levi, jak sedí v celnici, a řekl mu: „Pojď za mnou.“ Levi nechal všeho, vstal a šel za ním. A ve svém domě mu připravil velkou hostinu. (Lk 5,27-29)

8. 5. 2022

Radikální rozhodnutí jít za Ježíšem

Zavolal k sobě zástup s učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít se mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ (Mk 8,34)

15. 5. 2022

I jiní jdou za Ježíšem

Jan mu na to řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, a bránili jsme mu, protože tě nenásleduje jako my.“ Ježíš mu řekl: „Nebráňte mu! Kdo není proti vám, je pro vás.“ (L 9,49-50)

22. 5. 2022

Co nám brání jít za Ježíšem

Když to Ježíš uslyšel, řekl mu: „Jedno ti ještě schází. Prodej všechno, co máš, rozděl chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ (L 18,22)

29. 5. 2022

Následuj Ježíše!

To řekl, aby mu naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech dodal: „Následuj mne!“ (J 21,19)

5. 6. 2022

Jste svědky Ježíše Krista

Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě, v Judsku, Samařsku a až na sám konec země. (Sk 1,8)

Srdečně zveme každou neděli v 10.00 hodin
Sbor Církve bratrské v Praze 1
Soukenická 15

Petr a Pavel jako apoštolové

První pozvání k následování Ježíše po Velikonocích s bratry Bischofovými

V neděli 24. 4. 2022 jsme měli zase po nějaké době hodně hudby. Sourozenci Bischofovi obstarali nejen tu, ale i slovíčko pro děti a kázání.

Petr Bischof skládá texty i melodie, které nejsou jen líbivými písničkami, ale je to osobní sdělení a vyznání o víře a o životě. Tentokrát je zazpíval spolu se svým bratrem Pavlem, budoucím kazatelem na Smíchově. Mně se to líbilo, mají podobnou barvu hlasu a dohromady jim to hezky zní.

Oba spolu s dalšími sourozenci – Matulíkovými, a dcerou/neteří Adélou Bischofovou doprovodili také společný zpěv. Petr oslovil i děti a písničkou Orloj jim připomněl, jaký je rozdíl mezi těmi, kdo pro Pána Ježíše opravdu žijí, a těmi, kdo jen čumí na apoštoly na orloji.

Pavel pak v kázání pozval na cestu za pravým živým Bohem. Snad jste stejně jako já mohli zaslechnout evangelium, a pokud ne, pusťte si to ze záznamu na youtube. A třeba vás zaujme i začátek písničky na přání o Josefu z Arimatie, který pohřbil Ježíše, začínající slovy:

*Já se pane reverende ale strašně bojím kříže,
že se ten chlap na něm z toho nikdy nevylíže,
pořád na tom dřevě visí, to mě zas a znovu děsí,
že mu nikdo kolem nepomůže,
že mu nikdo z lidí nepomůže.*

Jana Matulíková

Vizitace se blíží

V květnu se můžeme těšit na kazatele Davida Nováka a Milana Leta

V druhé polovině května náš sbor čeká řádná vizitace. Úspěšně už nahlédla do účetní a ekonomické stránky našeho sboru nám dobře známá sestra Lydie Boszczyková. Duchovní stránku našeho společenství zhlédnou kazatelé David Novák (předseda RCB) a Milan Let (kazatel CB v Táboře). Jen připomenu, co čteme v Řádu správy Církve bratrské:

Účelem vizitace je poskytnout základní obraz (základní zpětnou vazbu) o duchovním stavu a směřování Sboru včetně reflexe naplňování základního poslání Sboru, zhodnotit širší perspektivy sborové práce (duchovní, organizační a hospodářské podle ustanovení čl. 4 odst. 4 Ústavy), reflektovat činnost správce Sboru, příp. dalších kazatelů nebo vikářů, činnost Staršovstva, plnění společně přijatých úkolů a činnost dalších složek Sboru.

Předmětem vizitace je vždy reflexe způsobu vykonávání ordinačního pověření kazatele, tj. reflexe zvěstování Božího Slova, vysluhování svátostí, pastýřského vedení druhých a správy Sboru, duchovního a profesního růstu, přípravy ke svátostem a členství, k manželství apod. Součástí vizitace je vždy rozhovor vizitátora se správcem Sboru a dalšími kazateli či vikáři, rozhovor se Staršovstvem, návštěvy Členů, vytvoření prostoru pro osobní setkání Členů s vizitátorem, kontrola povinných dokumentů Sboru a jednání v členském shromáždění.

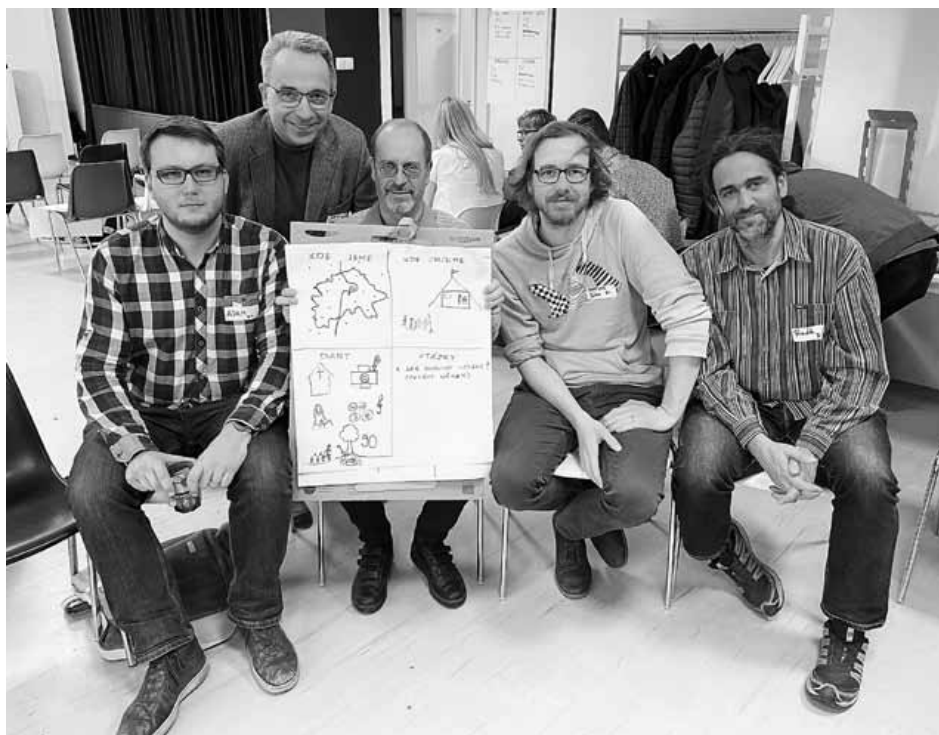
Modleme se za návštěvu bratří a požehnání, které by našemu sboru pomohlo. Kdo byste se osobně chtěli s vizitátory sejit, přihlaste se u kazatele Matulíka, který toto setkání připraví.

Bronislav Matulík

Celopražské staršovstvo na Třináctce

Několik fragmentů z pondělního setkání 25. dubna 2022

Už jsme toho v Praze v rámci Církve bratrské zažili dost, například společné Letnice, ale setkání staršovstev bylo zřejmě první toho druhu a určitě první ve 21. století. Plná Třináctka svědčila o tom, že starší jednotlivých sborů měli zájem se navzájem vidět, poznávat, společně mluvit a inspirovat se jeden od druhého. Nás bylo pět – Radek Novotný, Jiří Košťál, Adam Sedláček, Matyáš Šíma a já. Na fotografii nás vidíte s kvadrantem, kde jsme měli namalovat, kde jsme, kde chceme být, dary našeho sboru a napsat otázky. Bylo zajímavé, když jsme o tom mluvili jen sami v rámci jednotlivých staršovstev, ale ještě víc, když jsme naslouchali těm druhým, jak sami sebe vidí a kam směřují.

Pro mě bylo nejdůležitější poznání a prožití sounáležitosti, které vidím do budoucna jako naprosto nepostradatelné. Konečně kdysi roku 1889 vznikly z našeho sboru Vinohrady, o dalších 5 let později Smíchov atd. Potřebujeme jeden druhého, jako potřebujeme jeden druhého i v rámci našeho sboru. Budoucnost církve je ve spolupráci a ve vzájemné inspiraci.

Bronislav Matulík

Absolvoval jsem seminář Pomoc Ukrajině. Tato pomoc dostává konkrétní obrysy, které se podobají „běhu na dlouhou trať“: pomoc s výukou českého jazyka, programy pro děti, stát se „kmotrem“ nějaké rodině a podobně. Kdo byste viděl jako smysluplné zapojit se, kontaktujte, prosím, Petru Veselou nebo se přihlaste na <https://cb.cz/CBPrahaproUA/>

Jiří Košťál

Čekal jsem, že atmosféra na setkání pražských staršovstev bude příjemná, ale stejně mě překvapilo, jak vřelá byla. Diskuze v rámci našeho staršovstva i ve skupinách namixovaných ze staršovstev různých sborů byly inspirativní.

Na setkání mě asi nejvíce zaujala myšlenka z úst Pavla Plchota na semináři o organizaci práce ve staršovstvu. Sbor by měl členy především zmocňovat k jejich každodennímu životu, k „rozptýlené“ bohoslužbě, kdy žijeme jako křesťané naše životy doma, v zaměstnání, ve škole. Nedělní bohoslužba a další aktivity sboru by měly být především místem čerpání, místem nasátí života. Ne místem, kde mohou být někteří služebníci přetížení, kde je naopak život z lidí vysáván. Určitě nechci nikoho odrazovat od služby ve sboru. Základní funkcí sboru by ale mělo být, že lidé jsou posílení žít své každodenní životy. Pokud u někoho sbor tuto funkci neplní, tak je něco špatně. Rád bych, abychom na to při naší práci na organizaci sborových služeb nezapomínali.

Matyáš Šíma

PPSPS – První porevoluční sraz pražských staršovstev mi tak trochu připomněl sjezd pražského Megadorostu. Ten se čas od času uspořádá v rámci Pražského seniorátu pro naše děti ze stejného důvodu. Jednak abychom se trochu poznali, sdíleli své starosti, přijali povzbuzení a na něco nového, užitečného přišli.

Jaký to na mě udělalo dojem? Mám velikou radost, že se CB v Praze daří, roste, sice všelijak klikatě a s nesnázemi, ale s velkým nasazením a zároveň v klidu. Cítíl jsem, že se honba za úspěchem nekoná, obecně vnímám spíše důraz na vedení Duchem svatým, na Jeho vanutí a spočinutí v Něm.

Jakou jsem pro sebe přijal výzvu? Budování vztahů je síť. Záchraná síť, která drží vztahy pevně v těžkých dobách. Síť, skrze kterou držíme pospolu, sdílíme se, šíříme to správné napětí, radost i nadšení. Síť, která pomáhá utlumit tlaky, ochránit v nebezpečí, ale také zachytit hledající. Věřím, že budování této sítě je výzvou nejen pro mě, ale i pro náš sbor, pro vztahy mezi sbory, a teď myslím zejména na naše děti, dorost a mládež. Asi každý máme zábrany, ale kvůli budování dobrých vztahů stojí za to je překonat. Vždyť naše vztahy, věřím, budujeme navěky.

Radek Novotný

KONCERT
k vydání debutového alba

VÍM, ŽE TAM JSI

TOMÁŠ

PETR

DANIEL

ADÉLA

VĚRA

Souznění

Neděle
15. května 2022
18.00 hodin

Církev bratrská
Soukenická 15
Praha

Malý velký muž

Vzpomínání na prof. Ing. Josefa Valušiaka

V nedávném setkání Nestárnoucí generace jsme si společně připomínali Josefa Valušiaka, který byl od 80. let členem sboru v Soukenické, a mnozí na něj rádi vzpomínáme, protože se nesmazatelně vryl do našich srdcí. Večerem nás provedli Ela Mančalová a Filip Malásek (i s promítáním ukázek z některých filmů, které Pepa Valušiak coby střihač spoluvytvářel) a mnohé z toho jsme slyšeli i poprvé.

Nyní jsme se pokusili pár těchto i dalších vzpomínek sepsat, a tak možná vyvolat i vzpomínky mnohých z vás. Paměť lidská je velice křehká a je lépe si vzácné lidi takto připomínat ještě za jejich života, vždyť jsou vždy Božím darem pro nás. Některá kázání br. Valušiaka jsou pro zájemce i v audioarchivu CB Soukenická.

Profesní životopis

Josef Valušiak se narodil 16. 12. 1934, obecnou školu a osm tříd gymnázia absolvoval v Jilemnici, maturoval v roce 1953. Na FEL ČVUT studoval na Katedře rozhlasu a televize (do roku 1958), dále pracoval jako inženýr ve státním podniku Kinotechnika Praha (1959–1961) a v Laterně Magice (1961–1962). Poté studoval FAMU, Katedru režie a od 3. ročníku nově založenou Katedru střihové skladby. Po absolvování FAMU v roce 1965 nastoupil ve Filmovém studiu Barrandov jako střihač, v letech 1964–1968 také spolupracoval externě s Československou televizí. Během šestadvaceti let ve Filmovém studiu Barrandov stříhal řadu dokumentárních, hudebních a hraných televizních filmů, tři seriály (s režiséry Sequensem, Moskalykem a Dudekem) a více než 60 celovečerních hraných filmů, např. poslední filmy K. Zemana (Na kometě), Kadára–Klose (Touha zvaná Anada) nebo Moskalykův film Kukačka v tmavém lese. Dlouhodobě působil na FAMU jako pedagog střihové skladby, v roce 1992 byl jmenován docentem, v roce 2002 profesorem. (Zdroj: web Katedry střihové skladby FAMU.)

Rozhovor Johany Švarcové s Josefem Valušiakem v rámci projektu FAMU roku 2014 v Jilemnici

Jak jste se dostal k práci s filmem?

V roce 58... na výstavě v Bruselu byl polyekran a Laterna Magika, tak tam jsem se nejdříve dostal do Laterny Magiky, kde jsem dělal kulisáka, což byla zajímavá práce, ale teatrální a v podstatě s filmem to nemělo nic moc společného. Ale současně s tím, nebo krátce potom jsem udělal polyekran, což v Bruselu dostalo nějakou velkou

cenu. To bylo současně promítání celkem na osm pláten, ale to jsem nezpracovával, tam jsem dělal technika, který to promítal. Takže jsem s tím neměl nic moc společného. Jak jsem zmiňoval toho Majora Zemana, tak to byla pro mě obrovská škola. Protože Jiří Sequens byl trochu podivný člověk, ale jako režisér byl vynikající řemeslník, jak už jsem zmiňoval, dokázal každému dílu dát vlastní charakter, vlastní tempo a vlastní rytmus. Natáčelo se ve třech desítkách, vždycky deset filmů dohromady. To byl velký objem práce, takže jsem pracoval hodně sám. Na začátku stříhal Jiří Sequenc u Jana Chaloupky a já tam dělal asistenta, připravoval jsem to pro něj a řadil jsem mu ty záběry za sebe.

No a protože Chaloupek pak nějak nemohl, tak Sequenc začal stříhat se mnou a když viděl, že to jde, tak sebral ten materiál a dal mi ho do střižny. Takže tohle byl jeden z prvních filmů, které jsem dělal a jak už jsem říkal, tak to pro mě byla obrovská škola řemesla. Jednak proto, že jsem to dělal víceméně bez režiséra, který by mi to komentoval a mluvil do toho, vždycky jen přišel do střižny a nechal si to promítnout a sem tam něco navrhnul. Pro mě to takhle bylo lepší, protože jsem měl ze začátku trému, takže mě ten režisér neznervózňoval a mohl jsem si s tím v klidu pohrát“.

(celý rozhovor je dostupný on-line na <http://cas.famu.cz/liska/rozhovor-valusiak.php>)

Pár vzpomínek ze Soukenické

Na bratra Valušiaka vzpomínám velice ráda, vážili jsme si ho pro jeho neokázalou víru, tichost, ochotu a skromnost. Vážil si možnosti víry, nepokládal to za samozřejmost, měl velice pěkný vztah ke kazateli, až úctu, často děkoval za jeho kázání. Byl členem staršovstva, a i tam působil svojí moudrostí a modlitbami. Ve sboru i nově uspořádal knihovnu, byla to nemalá práce.

Pro zajímavost – do sboru díky jeho pozvání začali chodit např. manželé Plichtovi, bydleli ve stejném domě.

Hana Košťálová

S Pepou Valušiakem jsme začali spolupracovat asi v roce 1986, kdy se u mě v bytě začali scházet mladí lidé, mnozí studenti z nejrůznějších fakult. Mnozí z nich postupně uvěřili, a to i na základě rozhovorů právě s Pepou Valušiakem. Já sama jsem byla nepoznamenaná filmovou tvorbou, Pepu jsem brala jako svého misijního spolupracovníka a o tom, co věděli jiní o jeho profesních úspěších, jsem neměla ani potuchy. Pepa se nikdy ničím nechlubil, nezdůrazňoval svou profesi, vždy mu šlo o mladé lidi, aby mohli najít cestu k Pánu Ježíši.

Z našeho pondělního bytového setkání se časem občas stal tzv. „Filmáč“, mladí přivezli TV nebo jiný promítač a pouštěly se filmy s tématy o smyslu života, pak se o nich diskutovalo.

V roce 1992, kdy se otevřela možnost přebudovat přístavek, se také začaly pořádat misijními večery se zvanými hosty a často právě i s Pepou Valušiakem, který měl zásobu filmů řešících právě otázky smyslu života. Měl oblíbené filmy Ingmara Bergmana, na nichž právě ukazoval, o co v životě jde. Později se těchto večerů zúčastňovali nejen mladí lidé, ale i starší členové sboru.

Pepa měl obzvláštní vztah k mladým lidem, vážil si jich, šlo mu o jejich spasení, ale nikdy skrze nějaký nátlak.

Byl také během let 92–95 a snad i déle, členem skupinek tehdy plus mínus čtyřicátníků, později i amerických misijních pracovníků. Setkávali jsme se v úterý večer po shromáždění v přístavku.

Velkou zásluhu má Pepa i při budování sboru v Neratovicích, kde jsme se po letech pátečních setkávání v bytech, kdy lidí přibývalo, a měli jsme vizi nedělních shromáždění, a mohli se začít scházet od dubna 1995 v tamní Základní umělecké škole. Pepa se podílel na nedělních odpoledních kázáních.

Ještě jsme ho navštěvovali při pobytu ve Chvalech. Byl vděčný za každou návštěvu, obzvláště když se mohlo povídat v altánku mimo budovu. Vzpomínal na své dětství v Jilemnici, ale zajímal se i o život sboru a některých jednotlivců.

Domluvili jsme se s br. kaz. Pavlem Černým na společné Večeři Páně, které se měl zúčastnit i jeho syn Pepíno a také sestra Plichtová, ale cestou, kdy jsme vřezli v dopravní zácpě na cestě do Chval, Pepíno volal, že právě tátu odvázejí do

nemocnice, takže jsme se již mohli jen narychlo rozloučit a další roky jsme byli v korespondenčním kontaktu.

Na Pepu všichni, kdo ho známe, vzpomínáme a chybí nám. A věřím, že i my jemu.

Ela Mančalová

Pepa na první pohled působil jako malý skromný mužiček. Ano, ale když jsem ho osobně poznal v roce 1991, byl to muž s velkým srdcem, silnou vírou a neskutečnou laskavostí k nám, studentům. Moc rád vzpomínám na jeho bravurní rozbory filmů světové kinematografie, jeho ochotu věnovat se všem našim školním cvičením. Jeho semináře byly to nejlepší, na co studenti FAMU devadesátých let rádi vzpomínají. Asi jenom postarší filmaři vědí, že Pepa patřil mezi nejvýznamnější tři osobnosti filmového řemesla – střižové skladby 60. až 90. let.

Veškerá jeho analýza vybraného filmu byla filozofickou přednáškou a hledáním toho, co měl nejraději – evangelia. Moc rád vzpomínám na páteční setkání u Ely, kam všechny studenty opakovaně zval. Byl to on a Ela, kteří mě pozvali před 31 lety do Soukenické, a jsem velmi vděčný, že jsem zde mohl zakotvit.

Naposledy jsem viděl Pepu v roce 2018 před covidem v domově důchodců v Rokytnici. Už moc návštěvy nepoznával, ale když jsem mu říkal, že ho pozdravuje celá Soukenická, cítil jsem, že mně na okamžik rozuměl a vnímal.

Tu jeho jiskřičku v oku si budu stále pamatovat.

Filip Malásek

Rádi vzpomínáme i na návštěvy v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou, kde Pepa po víceletém životě ve svém rodišti v Jilemnici a pak po své nemoci a pro potřebu denní péče pobývá (škoda, že koronavirus toto na delší čas překazil). Pokaždé to byla i pro nás povzbuzující návštěva, Pepa nesl vždy statečně svůj kříž a je i zde svou vděčností oblíbeným pacientem. Při vyprávění o Soukenické a připomínání i jednotlivých společných zážitků a lidí vždy zářila z jeho obličeje tichá radost a vnímali jsme i to, že tam je Pán Bůh s ním, vedle jeho postele a že se právě životem Pepy oslavuje.

Milada a Honza Málkovi

Josef Valušiak – prof. na FAMU, považovaný za jednoho z nejlepších střihačů filmů v České republice. Vždy mě oslovovala jeho pokora, jeho pokojný a nekonfliktní charakter. Jedno období sloužil také jako místopředseda staršovstva. Byl misijně zaměřený a přiváděl často své studenty z Filmové akademie do večerních shromáždění. Tak jsme se někdy setkávali např. na stanici v Kralupech nad Vltavou, nebo v Soukenické. Rád chodíval na tzv. misijní večery u Ely Mančalové. Vedl rozhovory s pozvanými lidmi a moudrým způsobem dával nahlédnout do svého světa upřímně

a silné víry v ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Rád se vzdělával v apologetice a evangelizaci a účastnil se různých kurzů. Byl to například kurz „New Life Training Center“, který jsme připravovali společně s dnes již zesnulým kazatelem Danielem Heczkem. Na kázání Josefa Valušiaka jsme se vždy těšili a rádi jim naslouchali.

Ačkoli ve svém životě prožil i těžké chvíle, z jeho kázání, proslovených ve sboru v Soukenické, vyzařovala pokora před Bohem a úcta k lidem. Byly mu vzdáleny jakékoli pomluvy a manipulace s druhými. Dovedl se až dětsky radovat z Boží milosti. Na důchod se odstěhoval

do Jilemnice, kde se zapojil do služby. Po dalších vážných onemocněních je nyní v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou. Jeho mysl se horší a často nepoznává ani jednotlivé lidi. Modleme se za něj i za další bratry a sestry, kteří měli kdysi tak svěží a velmi jasný rozum, a dnes je jejich vědomí zatemněné. Pán Bůh je ale i s nimi.

Bratr Josef Valušiak jako člen staršovstev

Pavel Černý

Méd'ové

Novinky z AWANY

Awanu v našem sboru již máme asi 10 let a myslím, že jste již všichni o její činnosti aspoň trochu slyšeli. Můžete ji znát např. ze sborových dovolených, kdy děti hrají awany hry anebo z dětských dnů, které jsme kdysi pravidelně ve sboru pořádali. Do Awany chodí děti z našeho sboru, ale také děti, které jsou odjinud, hodně jich je z Veselé školy, která má sídlo tady v Soukenické ulici. V tomto školním roce jsme otevřeli v rámci Awany skupinku Méd'ů pro předškolní děti. Motivací bylo vytvořit místo ve sboru, kam by děti mohly přijít i mimo nedělní besídku. Také se časově přizpůsobilo setkávání maminek na čtvrteční odpoledne, aby všechny mladší děti měly ve sboru aktivitu v jeden čas. Ve skupině se nám sešlo 6 dětí. Jsme také vděční, že se nám povedlo zapojit

mladá děvčata dorostového věku službě nejmenším dětem. Společně s dětmi vyrábíme, hrajeme hry, povídáme si, zpíváme a vykládáme biblické příběhy na základě hezkých awanových knížek spolu se zvířátky, které nás doprovází. Máme za sebou většinu školního roku a jsme rádi, že jsme novou skupinu pro děti otevřeli. Prosíme, modlete se za děti, aby získávaly svůj vztah k Pánu Bohu i skrze naše čtvrtetní setkávání. A prosíme vás za modlitby i za nás dospělé, abychom jim v tom v ruchu všedních týdnů uměli a mohli být pomoci.

Jindra Koudela a Honza Němeček ml.

Jarní výprava Bílých tesáků

Skauti ze Staré Boleslavi na návštěvě ve sboru v Karlových Varech

Poslední březnový víkend jsem přijal pozvání Karlovarského sboru ke kázání. Bratr kazatel Holubec byl právě na dovolené, a tak jsem ho měl zastoupit. Napadlo mě využít pozvání do sboru k víkendové akci s kluky našeho staroboleslavského skautu. Tedy mojí vlčí smečky Bílí tesáci, kterou šestým rokem vedu. Podařilo se! Všichni

jsme z toho byli nadšení. Naše družina je rozšířena o duchovní rovinu. To znamená, že rodiče dávají souhlas, že jejich děti se dozvídají na schůzkách o Pánu Bohu, Bibli, zpíváme křesťanské písně, modlíme se.

Tentokrát to byla novinka. Strávili jsme víkend v církevním prostředí. Kluci se poprvé v životě účastnili bohoslužby a besídky, kterou speciálně pro ně připravili besídkáři – skauti ze sboru. Dokonce kluci aktivně během bohoslužby

zpívali jednu z našich písní. Na víkend si mohli vymyslet jídelníček. Na sobotní ráno si objednali palačinky. Nezbyvalo mi, než si přivstat a dvě hodiny smažit jednu palačinku za druhou. Bohoslužba, hry, cesta vlakem, výlet údolím Ohře do Lokte, všechno bylo v hodnocení výpravy u kluků úžasné, ale sobotní palačinky se zapsaly do dějin Bílých tesáků zlatým písmem.

Radek Novotný

květen
2022

samaří

SOUKENICKÁ 15, PRAHA 1

www.klubsamari.cz

ve čtvrtek od 18 hodin

5. 5. Křesťanství a politika v současném světě

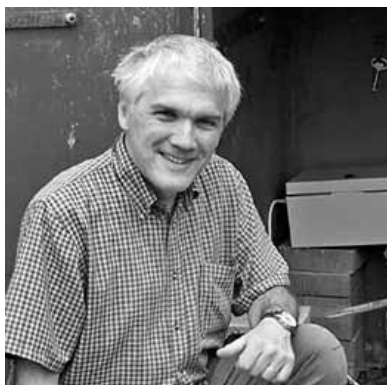
Se synodním kurátorem ČCE, bývalým velvyslancem v Izraeli Jiřím Schneiderem o tom, jak snaha distancovat se od křesťanství v politice přispěla k jeho zneužití.

19. 5. Váleční uprchlíci na cestě z Ukrajiny do Evropy

Dojmy z první linie na Hlavním nádraží a v registračním středisku.

Beseda s dobrovolníky Tomášem Fischerem a Josefínou Hudcovou.

pořadatel:

Sbor
Církve
bratrské
v Praze 1

ForťKafe

Soukenda

podpořeno
grantem:

mediální
partneři:

Křesťanské terapeutické centrum

MUDR. PETRA MIZUROVÁ

Křesťan a emoce

středa 25. května 2022 v 19 hodin

Fofr Kafe, Soukenická 15, Praha

vstupné 150 Kč

Společné emailové adresy v našem sboru

Kromě soukenická@cb.cz

Na následující emailové adresy se můžete obracet, pokud chcete komunikovat s lidmi z konkrétní sborové služby:

Soukenicka+starsovstvo@cb.cz

Soukenicka+mladez@cb.cz

Soukenicka+kazatel@cb.cz

Soukenicka+hospodarskarada@cb.cz

Soukenicka+diakonie@cb.cz

Soukenicka+ucetni@cb.cz

Soukenicka+kancelar@cb.cz

Soukenicka+domovnik@cb.cz

Soukenicka+besidka@cb.cz

Soukenicka+Neveklov@cb.cz

Soukenicka+dorost@cb.cz

Soukenicka+Kralupy@cb.cz

Soukenicka+AWANA@cb.cz

Ze staršovstva

Staršovstvo se v dubnu sešlo dvakrát, ale druhé setkání bylo velmi neobvyklé. Bylo to totiž společné setkání všech pražských staršovstev a o něm už jsme v tomto čísle psali.

Zde je několik bodů ze setkání, které proběhlo u nás ve sboru 11. dubna, a ze kterého pak celý veřejný zápis najdete jako obvykle na webu nebo na nástěnce před Velkým sálem:

- Program nedělních bohoslužeb od Velikonoc po Letnice ponese název Následování Krista.
- Kapela SouZnění bude mít koncert 15. 5. večer v Soukenické a pokřtí při té příležitosti svoji první desku.
- Staršovstvo schválilo pomoc vězňům z vinařické věznice. Jedná se o nákup hygienických potřeb.
- Od května bude opět v provozu „studánka“ v předsálí.
- Ukrajinský sbor bude od nynějška moci používat Velký klub včetně jeho kavárenského vybavení. Pouze potraviny bude mít svoje.
- Připravujeme vizitaci, která bude probíhat v květnu a bude zakončena shromážděním 29. 5. 2022. V sobotu 23. 4. začíná vizitace našeho sboru kontrolou účetnictví.
- Stále se potýkáme s nedostatkem služebníků u techniky (stream, zvuk). Chyběli i o Velikonocích.
- V Neveklově úspěšně proběhl velikonoční program pro školy.
- V Kralupech proběhl Večer chval s kapelou SouZnění. Hledáme další způsoby, jak práci v Kralupech oživit (evangelizační dopis).

staršovstvo

NAROZENINY

Davidová Jaroslava	1. 5.
Košťál Jiří	1. 5.
Němeček Jan st.	2. 5.
Skalická Marta	2. 5.
Koudela Jindřich	4. 5.
Vovsová Hana	4. 5.
Hlavnička Jiří	5. 5.
Paterová Hana	8. 5.
Bíba Vladimír	10. 5.
Kupilíková Jolana	10. 5.
Marek Blahoslav	10. 5.
Sadloňová Renata	10. 5.
Šťastná Michaela	11. 5.
Křivánková Markéta	13. 5.
Bydžovská Marie	14. 5.
Drábková Kateřina	14. 5.
Trávníček Samuel	14. 5.
Košťál David	15. 5.
Serbin Daniel	18. 5.
Davidenková Dana	20. 5.
Kupilík Václav	20. 5.
Černý Pavel	21. 5.
Kunštová Marta	23. 5.
Tauer Pavel	23. 5.
Borovičková Hana ml.	24. 5.
Calta Michal	24. 5.
Pospíchal Miroslav ml.	24. 5.
Váňová Alžběta	25. 5.
Špínarová Eva	27. 5.
Hruška Miloslav	28. 5.
Němec Tomáš	28. 5.
Pavlíček Josef	28. 5.
Poláková Hana	28. 5.
Ligušová Daniela	31. 5.
Skalický Milan	31. 5.
Váňová Andrea	31. 5.

Mimořádná shromáždění

Vizitační členské shromáždění – poslední neděli v květnu bude v našem sboru vrcholit návštěva určených bratří (Davida Nováka a Milana Leta) při vizitační bohoslužbě a následném členském shromáždění. Stane se tak 29. 5. 2022 od 10.00 hodin. Kázat bude Milan Let, kazatel z Tábora.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.15 10.00	modlitební chvíle NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00 18.30	setkání nad biblí setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	16.00 16.30 18.30	setkání maminek s dětmi setkání Awany setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800